

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Министерство на младежта и спорта

Министерство на младежта и спорта Национална програма за младежта (2016-2020)

ПЪТУВАНЕ КЪМ СЕБЕ СИ

Кое е по-важното? Да трупаме
знания или да търсим себе си?

Всички търсим себе си през различните пътеки на живота. Трупаме опит от различни преживявания и използваме знанията си. И все повече започваме да разбираме, че пътя е като живота... Има начало и край, но ние сами избираме как да го извървим!

Всеки има мисия на този свят. Едни живеят, за да дават, а други да вземат. Всички се сблъскваме с това докато пътуваме, но понякога трябва време да го възприемем. И дали е добро не-

знаем... Знаем, че добрите и лошите неща ни учат на всичко в живота.

Те ни мотивират да се борим. А след истинската борба си даваме сметка какво губим и какво печелим. И само тогава можем да разберем и да оценим нашето духовно израстване. Защото трудностите ни правят силни. Трудностите ни карат да загърбим страховете си и да си спомняме какви са нашите ценности. Трудностите ни дават житейски уроци, които ни помагат да намерим по – лесно себе си.

Учение е думата, с която можем да назовем живота. Учение, което е много дълго и бавно. Странното е, че е различно за всеки, защото всеки се среща с различни хора, съдби, места и неща. И може би това е красота на нашия живот, който е вълшебно чудо. Чудо, което никога няма да разберем напълно. Много хора вярват, че нещата зависят от късмета... Но дори и той се заработва. И винаги мъдростта не отива при тези, които я искат, а при тези, които я търсят! За това е важно да се борим, търсим и учим, защото всички имаме мечти. Малки или големи... Всички искаме нещо от живота, но е важно да преминем първо през нашето опознаване. Да съберем знания и опит, които ще ни помогнат да стигнем по – бързо до мечтите си! А те са нещото, което ни прави щастливи. Все пак сме родени да живеем добре по наш начин. Може би наистина ще сме намерили

Това сме ние...

себе си, ако умрем горди с всичко, което сме постигнали. Но, за да стигнем до там трябва да учим и да се борим много.

Всяко начало е като друго, но всеки край е различен. Краят не трябва да е разочарование, а приемане на нещо нормално, което не трябва да ни плаши. И по-скоро трябва да се върнем в спомените. Да си спомняме как сме постигнали всички мечти с много труд, учене и постоянство... Не да си спомняме, че просто сме имали мечти!

Павел Матеев
ПГПЧЕ "Екзарх Йосиф"
гр. Разград

МЛАДЕЖКИ ИНФОРМАЦИОННО-КОНСУЛТАНСКИ ЦЕНТЪР В РАЗГРАД

Брой 9

Разпространява се безплатно

Април - Септември 2017 г.

РАБОТИЛНИЦА ЗА ИДЕИ И ИНОВАЦИИ: **Деца с ИМЕ говорят във "Вестник без име"**

E-mail: office@yf2001.org

"СДРУЖЕНИЕ МЛАДЕЖКИ ФОРУМ 2001 - РАЗГРАД"

www.yf2001.org

**АКО НЕ ВЯРВАХ В
БЪЛГАРСКОТО
ОБРАЗОВАНИЕ,
НЯМАШЕ ДА СЕ
КАНДИДАТИРАМ
ЗА ДИРЕКТОР**

ИНТЕРВЮ С ДИРЕКТОРА
НА ПТГ "ШАНДОР
ПЕТЬОФИ" – РАЗГРАД,
Инж. НЕШКА
ХРИСТОВА
Цветомир Василев
На 2-ра стр.

**МЕЧТИТЕ НА МОМИЧЕТАТА
И МОМЧЕТАТА ОТ МАЛКИТЕ
НАСЕЛЕНИ МЕСТА**

Джансу Шабан
на 7-ма стр.

**БЪДЕЩОТО
„АЗ“**

Белма Салиева
На 6-та стр.

**„Осмели
се да бъдеш
различна“**

Сузи Волф, Дуйгу Кенан
На 7-ма стр.

**Моето
най-важно
човешко право**

от Цветомир Василев
На 8-ма стр.

**За да
успеем в
живота**

от Дуйгу Айри
На 7-ма стр.

**ПАВЕЛ И ТЕОДОР
ОТ УЕБ-ПРЕДАВАНЕТО
„ТОЧНО В 4:20“**

Надежда Цанова
На 5-та стр.

**ЗА
АПАТИЯТА,
КОЯТО Е
ОБХВАНАЛА
ВСИЧКИ, КОИТО
СА СВЪРЗАНИ СЪС
СИСТЕМАТА – УЧЕНИЦИ,
УЧИТЕЛИ И РОДИТЕЛИ**

Интервю с Цветалина Занкова
Хасан Ескиджиев и Диджре Топалова
На 2-ра стр.

**„В
живота
и спорта най-
много ценя честната
дума, добротата и
приятелството“**

ИНТЕРВЮ С РЕМЗИ ОСМАН
Арзу Реханова
На 4-та стр.

**ДА НЕ Е СКУЧНО В
САМУПА?**

Арзу Белгин
На 6-та стр.

**ТИЙН
МИСЛИ**

Коментира на Белма Салиева
На 10-та стр.

**ЕДНАКВОСТТА НЕ
МЕ ПРИВЛИЧА –
РАЗНОСТРАНИЕТО
МЕ ПРОВОКИРА
ДА БЪДА СЕБЕ
СИ**

интервю с Патриция
Колева, автор на
книжка с импресии
„Вдъхновение“
Павел Русев
На 3-та
стр.

**Във
всичко,
което
правя,
вярвам,
че ще
успеея!**

ИНТЕРВЮ с Мария
Ганева, директор на
ОУ "Васил Левски", с.
Беловец

Синем Хъкметова,
ОУ "Васил Левски", с. Беловец
На 2-ра стр.

Нека бъдем сериозни... за малко

АКО НЕ ВЯРВАХ В БЪЛГАРСКОТО ОБРАЗОВАНИЕ, НЯМАШЕ ДА СЕ КАНДИДАТИРАМ ЗА ДИРЕКТОР**ИНТЕРВЮ С ДИРЕКТОРА НА ПТГ "ШАНДОР ПЕТЬОФИ" – РАЗГРАД, Инж. НЕШКА ХРИСТОВА****Трудно ли е да си директор?**

Трудно дотолкова, че бях поставена в нова ситуация, т.е. дълги години съм работила като учител и зам.директор, и в даден момент от една година трябваше да вляза в нова роля на директор на училище, в което е минал целият ми досегашен професионален живот. Ситуациите се преодоляват, но отговорността е много голяма.

Как се справяте с Вашите задължения?

Неизчерпаем ресурс за един директор е екипът му. Затова с всеки изминал ден се стремя към по-добро и плодотворно сътрудничество с всеки член на училищния колектив.

Защо решихте да заемете тази длъжност?

За да се боря с апатията, която е обхванала всички, които са свързани със системата – ученици, учители и родителите като страничен наблюдател.

Мотивирате ли учениците да получават знания?

Все по-трудно. Докато всички млади хора са подложени на агресивна реклама, филми и електронни игри пълни с насилие и алчност, все по-трудно става ние, в училище, да отправяме послания от рода: „Бъдете по-образовани и добри хора“, но лично аз не се отказвам. Една от максимите, които ме водят и които често изказвам пред моите ученици е, че придобитите и осъзнати знания и умения, никой не може да ти ги отнеме насила, те могат само да са ти полезни във всеки един миг от живота.

според Вас, какво трябва да се промени в българското образование?

Образованието трябва да бъде образоващо и възпитаващо, но и даващо възможност на всеки индивид да развие своите добри заложби и възможности. От национален приоритет само на думи, образованието в България трябва да се превърне в действителна система от ценности и знания. А това изисква работа – смислена и благородна от всички – от държавниците ни и цялата училищна общност – учители, родители и бизнес.

Какво очаквате от учениците си?

Искам да срещам по-будни и жадни за знания ученици, а не тъжни и пълни с досада. Да срещам мои ученици, които са се реализирали тук и сега, в България, а не млади хора с вперен поглед към богатствата на Запад.

Да бъдат амбициозни и да следват мечтите си.

Обичате ли работата си или я приемате като задължение?

Обичам да съм сред млади хора. Обичам да разговарям с тях. Да се радваме заедно за постигнати успехи. Да бъда до тях в трудни или предизвикателни моменти. Но да си директор се изисква комплекс от знания и умения в сферата на икономическите, трудовоправните, управленските и не на последно място педагогически компетентности – това изисква време, желание и много всеотдайна работа. Това за мен е едно предизвикателство, което съм приела и с което ще се боря доколкото имам сили.

Вярвате ли в българското образование?

...иска ми се. Не съм категорична в отговора си, но си има причина за това. Всеки ден се сблъсквам с неясни и объркващи указания, съпътстващи обновената нормативна уредба. Всеки говори за реформа, а дали сме готови и убедени в това, което правим? В едно съм сигурна, че за да се случат добрите неща, трябва да се работи истински и много.

Просто няма друга алтернатива за нас, които сме в тази система. Ние трябва да сме последните, които ще абдикираме и вдигнем безпомощно ръце.

Какво ще пожелаете на нашите читатели?

Преди всичко здраве и повече позитивизъм.

В какво вярвате и в какво – не, откакто сте директор?

Ако не вярвах в българското образование, нямаше да се кандидатирам за директор.

Цветомир Василев
ПТГ „Ш.Петъофи“ –
гр. Разград

ЗА АПАТИЯТА, КОЯТО Е ОБХВАНАЛА ВСИЧКИ, КОИТО СА СВЪРЗАНИ СЪС СИСТЕМАТА – УЧЕНИЦИ, УЧИТЕЛИ И РОДИТЕЛИ**ИНТЕРВЮ С ЦВЕТАЛИНА ЗАНКОВА, ДИРЕКТОР НА ОУ „СВ. ПАИСИЙ ХИЛЕНДАРСКИ“, с. Езерче****Госпожо Занкова, Вие сте директор на ОУ „Св. Паисий Хилендарски“ в с. Езерче. Как решихте да изберете този път и защо?**

Много случайно. Бях временно изпълняващ директор на ОУ в с. Киченица, когато видях обявата за директори на пет основни училища в Разградска област.

Работейки единадесет години в ПГХТБТ „М. Кюри“ – Разград винаги учениците от Езерче са били едни от най-приветливите, знаещи и можещи младежи. Това бе и причината да подам документи за конкурса за длъжността „директор на общинско училище“ само за ОУ „Св. П. Хилендарски“ – Езерче.

Нещата се случиха и имам щастието да бъда част от общността на Езерче вече пета година и да съпреживявам радостите, постиженията, а понякога и трудностите и неволите на всички нас.

Трудно ли Ви е да сте директор на едно такова малко училище в днешно време като Вашето?

Трудности има във всяка една професия. Най-голям проблем за малкото училище е начина на финансиране, т.е. системата на делегирани бюджет, тъй като броят на учениците е малък и паралелките ни са маломерни.

За мен е притеснително, че прекалено малко време ми остава за контакти с учениците, а това е нещото, което ме зарежда и ми носи удовлетворение.

Какво Ви вдъхновява в тази работа?

Учениците и техните успехи, постижения и усмивки са единственото вдъхновение за мен! Вие сте тези, които ми давате сили, кураж и вяра да продължавам; да идвам с усмивка, да ме зареждате, да ме радвате.

Как се справяте с всичките си задължения?

С влизането на новия Закон за предучилищно и училищно образование и Наредбите, които го следват задълженията на директора се увеличили и става все по-трудно. Справките и информацията станаха почти ежедневни, което отнемат време, което вместо да бъдеш сред учениците и да споделяш с тях емоциите и тревогите им, отделяш за писане. Всичко е въпрос на организация и подреждане на задачите по приоритет.

Обичате ли работата си или я приемате като задължение?

За мен работата е удоволствие. В никакъв случай не я приемам като задължение. Какво по-хубаво от това всеки ден да ти носи удовлетвореност и усмивки?! Щастлива съм, че имам тази възможност.

Според Вас, какво трябва да се промени в българското образование?

Вие, учениците, трябва да имате лична мотивация да учите, а за това най-важна роля имат вашите родители. Трябва да има повече доверие и взаимодействие между учители – родители – ученици. Един от най-важните проблеми се състои в това, че получаването на знания не е достатъчно, те трябва да са съчетани

Във всичко, което правя, вярвам, че ще успея!**ИНТЕРВЮ С МАРИЯ ГАНЕВА, ДИРЕКТОР НА ОУ "ВАСИЛ ЛЕВСКИ", с. Беловец****Как се справяте с всичките си задължения?**

С планиране, отговорност и желание.

Трудно ли е да си директор?

Много. Има голяма отговорност към институциите, персонала и към родителите.

Как решихте да заемете този пост и защо?

Някой трябваше да поеме отговорност за управлението и считам, че познавам много добре учениците, учителите и родите-

лите. Реших, че точно за това училище най-добре е да съм аз за да бъдат защитени. С една дума познавам мястото.

Как си представяте българското образование след 10 години?

Би ми се искало да си го представя като финландското, но ...

Вярвате ли в българското образование?

Искрено се надявам то да се промени към по-добро.

Как мотивирате учениците да трупат знания?

В повечето случаи успехът е резултат от положения труд. Ако ученикът няма изградени навици за учене или без да положи труд, няма как да се случи това. Необходимо е да го окуражаваме, че успехите му зависят от самия него, да го насърчаваме и му помагаме, когато има нужда. Добър вариант чрез различни начини да вдъхновяваме ученика, например с известни личности или с нашия опит. Трябва да се стараем да го мотивираме да даде всичко от себе си; да го подкрепяме и окуражаваме да развива своите интереси. Важно е да му покажем, че с постоянство може да се справи с препятствията. Необходимо е всеки да си поставя цели и да ги постига. Не е нужно те да са трудноизпълними, за да не го уплашат. С малки стъпки всеки ученик може да постигне много.

Какво очаквате от учениците си?

Желая всички вие да имате визия за своето бъдеще; да развивате уменията за комуникация до съвършенство; да бъдете отдадени на всичко онова, което правите; да продължите да развивате своите знания и умения; да постигате целите си с лекота и да бъдете достойни хора.

Бихте ли искали децата Ви да следват Вашия път?

Желая всеки един ученик да следва своите желания, да следва своя път и с лекота да постига целите си!

Какво ще пожелаете на нашите млади читатели?

Пожелавам да бъдат любознателни и дръзновени, здрави и всеотдайни, да бъдат смели в мечтите си и упорити в преследването им!

За какво мечтаят в Езерче?

За изграждане на спортни съоръжения на открито; за създаване на условия за развиване на младежката активност, както и за подобряване на пътната инфраструктура в селото.

Репортери: Хасан Ескиджиев и Диджре Топалова

лите. Реших, че точно за това училище най-добре е да съм аз за да бъдат защитени. С една дума познавам мястото.

Според Вас, Какво трябва да се промени в българското образование?

Отговорността на родителите, по-голям авторитет на учителя в обществото и намаляване на документацията за да има повече общуване с учениците.

Как си представяте българските ученици след 10 години?

В ОУ "В.Левски" ще има по-малко отговорни ученици.

В какво вярвате и в какво не?

Вярвам в доброто на човека, в Бог и вярвам, че ще се оправим като нация. Не допускам неверие! Във всичко, което правя, вярвам, че ще успея!

Какво очаквате от учениците си?

Да бъдат по-отговорни към себе си, да учат по всички предмети, това ще им помогне много в живота. Да учат с много емоции и да приемат училището като забавление.

Синем Хъкметова,
ОУ "Васил Левски", с. Беловец

Следвай мечтите си...

Следвай мечтите си!

ИНТЕРВЮ С ИВАЙЛО ЕНЧЕВ

Ивайло Енчев Енчев, родом от Разград, роден на 05.09.1989 г., зодия Дева. Възпитаник на ОУ „Н. Икономов“, след това продължил в ПМГ „Акд. Никола Обрешков“. Завършил висше образование в Национална спортна академия „В. Левски“, специалност „Треньор по шахмат“. Спечелил е званието „Международен майстор по шахмат“, което е доживотно звание и се признава в целия свят. Бори се да спечели най-високото звание в шахмата – „Международен гротмайстор“. Живее в Разград. Предпочита да остане да живее в Разград, защото е спокоен, чист и красив град.

Как се запали по шахмата?

Бях на 5 години, когато моят баща ми показа правилата и на мен играта ми се стори много интересна.

От семейна игра шахът се превърна в мое хоби. След това се записах в шахматния клуб „Абриту“ и там играех срещу по-големите.

У дома притежаваме много богата библиотека с много руска литература на шахматна тематика и аз имах възможността да се запозная с опита на известните майстори на шаха.

Как стана така, че го превърна в професия?

След като завърших ПМГ „Акд. Никола Обрешков“ - Разград, исках да продължа с шаха и затова избрах да кандидатствам в НСА „Васил Левски“ - София. Родителите ми също ме подкрепиха.

Само с игра на шах ли се издържаш?

Други доходи нямам.

Това е един вид свободна професия. Осигурявам съществуването си единствено чрез моите умения и способности.

Разчитам на логическа мисъл, памет и концентрация. Ако се представя добре, мога да спечеля и по-големи награди.

Имаш ли предпочитания? Кой е любимият ти гротмайстор?

Гари Каспаров ми е от любимите, защото има универсален стил.

Използваш ли негови тактики?

Нещо конкретно – не! Но съм се учил от творчеството му като цяло. Разигравал съм много партии на Гаспаров публикувани в книгите и съм научил много тънкости за играта от неговия неповторим стил.

Любимият ми шахматист е Магнус Карлсен. Харесва ми стила му на игра и поведението му в реалния живот.

Говориш от първо лице. Сам ли се тренираш?

След като ме запали и ми показа основните неща, баща ми ме заведе в шахматния клуб, където започнах да тренирам при треньора и майстор на спорта Росен Русев. След като напреднах достатъчно, продължих самостоятелно да се развивам.

Имаш ли любима шахматна тактика?

Любимият ми дебют е испанска партия. Много е богата на идеи и възможности. Прави играта интересна и дава добър старт на партията. Това е първата фаза на играта, с това се започва. Тя както и самата игра шахмат, е с неизчерпаеми възможности.

Как приемаш загубата?

По-често печеля, но се е случвало и да загубя. Опитвам се да се успокоя. Загубата ми действа по-скоро като мотивация за бъдещи победи.

Имаш ли си любима фигура в шаха?

Нямам. По-скоро се опитвам да използвам пълния потенциал на всички фигури.

Какво ще кажеш за Царицата?

Царицата е много влиятелна фигура в шаха, много маневрена и може да достига до много полета.

С коя фигура се оприличаваш в живота? Коя би искал да бъдеш?

Пешка.

Тя не е ли най-слабата фигурка?

След много труд, пешката, като достигне последния хоризонтал, може да се превърне в която фигура си пожелае.

В момента с какво се занимаваш?

Активен състезател съм и се явявам на много и различни международни състезания в Европа и България.

Къде беше последното?

Последният международен турнир беше в Кавала - Гърция.

За кого играеш - за себе си или за България?

Винаги срещу името ми е българският флаг.

Само като активен състезател ли мислиш да упражняваш професията си?

След време се надявам да започна да обучавам деца и да предавам своя опит.

С кои победи се гордееш?

Най-важната награда за мен е втори на държавно индивидуално първенство за мъже в град Банкя 2013 г. Спечелих Международния турнир по шахмат в Марсилия през 2014 година. Побеждавал съм и Кирил Георгиев – един от най-добрите шахматисти в България. Това не ме прави по-добър от него, но ме изпълва с удовлетворение, че съм спечелил срещу по-добър играч.

Какви срещи ти предстоят?

Предстоят ми турнири през месец септември в Приморско, Германия и Франция.

Сам ли уреждаш участията си? Нямаш ли си мениджър?

Лично комуникирам с организаторите на турнирите в Европа и договарям условията, при които да участвам. В зависимост от това какво звание и какъв рейтинг имам, организаторите определят как ще участвам - любителски или професионално.

Пътванията изискват средства. Сам ли поемаш всички разходи или имаш спонсори?

Както посочих в зависимост от рейтинга и званието, което има, един играч получава различни условия, при които да участва. При мен като международен майстор, разходите на 75% - 80% ги поемат организаторите на турнирите. Председателят на клуб „Абриту“ Разград, господин Папазов също подпомага мен и мъжкия отбор, с който сме шампиони на България за 4-ти път, също като Лудогорец.

ЕДНАКВОСТТА НЕ МЕ ПРИВЛИЧА

РАЗНОСТРАНИЕТО МЕ ПРОВОКИРА ДА БЪДА СЕБЕ СИ

интервю с Патриция Калева, автор на книжка с импресии „Вдъхновение“

Какво те е подтикнало да пишеш?

Възрастта, в която се намирам, ме провокира да експериментирам. Имам афинитет към изкуството. Това е факт. Стана неуксетно. Установих, че излагайки моите мисли, пишайки се чувствам много комфортно. И така... разбрах, че творческото в мен нагледява и творенията ми придобиха значителен брой.

От кога споделяш с белия лист и какви са първите ти стъпки?

Белият лист е свещен. Той дава полет на духа и възможност да споделяш. Думите, посланията, изводите и поуките намират отражение върху него. Още по-стойностно е, когато можеш да го споделиш с хора, които имат отношение към него.

Първите ми стъпки... (усмива се)

Още в моето детство. Опитвах се да пиша стихотворения с които бях много горда. Дори тогава, като се замисля, бяха удостоени с награда от конкурс.

Кога се роди решението да издадеш книга?

Издаването на книга си е сериозна стъпка в живота за всеки млад човек. Както вече споделих, написаното от мен получи подкрепата на моето семейство и заедно взехме решение тези импресии да станат част от първата ми хартиена рожба, която аз озаглавих – „Вдъхновение“. С която много се гордеем!

Кой те подкрепяше?

Винаги до мен е моето семейство, на което дължа много – и възпитанието и съветите, и приятелската подкрепа, всичко. Давам си сметка, че ако нямах всичко това, развитието ми нямаше да има такова бъдеще.

Имаше ли рецензет и кой беше той?

Естествено! Човекът, който прегърна идеята да стане редактор на моята първа книга е моят преподавател по български език и литература в Езиковата гимназия г-жа Красимира Мичева!

Сподели нещо повече за представянето на книга, твоите впечатления, кой присъства? Рецензир, които ценят на уважавани от теб писатели, журналисти и други личности?

Уау...още нося емоцията от премиерата на „Вдъхновение“. Тя се проведе в Регионална библиотека „Проф. Боян Пенев“ - Разград и събра на едно място младостта и опита. В отдел „Изкуство“ специално за моят ден, пристигнаха общественици, творци, мои връстници, преподаватели, граждани, журналисти, представители на местната власт в лицето на г-жа Надежда Радославова - председател на Общински съвет в Разград, специални поздравления получих и от областният управител – г-н Гюнай Хюсмен. Получих рецензия и от поетесата Ивелина Радонова.

Какви нови проекти готвиш, над какво работиш сега?

Предстоят ми две години на упорит труд в училище и подготовка за кандидат-студентски изпити. Приоритет ми е подготовката. Не отричам, че продължавам да пиша, да творя, но засега това е на втори план, ако трябва да го градирам.

За какво мечтаеш?

Мечтая...Много мечтая...При мен мечтите една по една се сбъдват...За какво мечтаю? ...Нека остане тайна...защото споделяната мечта губи красотата си. В по-общ план мечтая да живеем в общество без агресия, в което доброто винаги да побеждава злото.

Пеенето и писането само хоби ли са или ще продължиш да се развиваш в някоя от двете посоки?

И пеенето, и писането допълват колорита, и цветността на моята личност. С какво ще продължа напред?! Всеки има пътеводна звезда, която го направлява! Едно знам, че пътят, който трябва да извървя, дори да е труден, ще ми донесе позитиви, от които ще бъда щастлива.

На кой изпълнител се възхищаваш?

Възхищавам се на изпълнители, които преди всичко са личности. Колоритни, запомнящи се и бутикови. Еднаквостта не ме привлича. Човек трябва да бъде себе си.

Какво обичаш да правиш в свободното си време?

В свободното си време се занимавам с дейности, които ми носят добро настроение. При мен те се сменят, съобразно състоянията ми...и пея, и танцувам, и творя, и се срещам с приятели и ...снимам...Разнообразието ме провокира да бъда себе си.

Любима мисъл, девиз, правило, което спазваш в живота?

Любимата ми мисъл: „Ще си щастлива“ – ми каза живота – но преди това ще те направя силна!

Кои три думи биха те описали най-точно?

Целеустремена, волева, истинска.

Каква зодия си, вярваш ли в тях?

Зодия „Стрелец“ съм и мисля, че не само зодиакално, но и в живота стрелям в десетката.

Вярваш ли в съдбата и в това, че бъдещето на всеки човек е предопределено?

Вярвам и то много! Всеки от нас има мисия в живота! Ще цитирам част от моя импресия, която намерих място във „Вдъхновение“: „...а съдбата ни показва, че случайности няма...“

Коя е белата, която си спомняш и днес?

В общи линии бях послушно дете. Бели много, много не съм правила. Но помня, когато бях в детската градина, една приятелка тогава даде идея да избягаме оттам и да посетим майките си на работа. Не успяхме! (смей се) Господите ни видяха! И добре, че са ни видяли...

Теб какво те вдъхновява?

Животът е учител и вдъхновител! ...

Павел Русев
ПТГ „Шандор Петюфи“ - гр. Разград

Нашата гордост

Всеки спорт има история, но нито една от тях не е толкова интересна, колкото тази на футбола

ИНТЕРВЮ С МИЛЕН ПЕТРОВ СТАРШИ ТРЕНЬОР НА ОФК „КУБРАТ“

Ето какво сподели треньорът на ОФК „Кубрат“ Милен Петров:

Какво е за Вас футболът?

Футболът е цял свят на спортовете. Отборите се състоят от 11 души – 4 защитници, 4 полузащитници, 2-ма нападатели и един вратар. Всяка държава си има първенство и там се играе всеки срещу всеки. Всеки отбор си има капитан – лидер.

Кои са най-силните първенства в света?

Най-силните първенства в света са шампионската лига в Англия, Испания, Германия, Франция и Италия.

На кое място е България по сила?

Като сила на първенството България е на 50-то място, защото не играе често през последните години.

Сред любимите ми играчи са Лео Меси, Кристиано Роналдо, Неймар и Суарес.

РЕМЗИ ОСМАН: „В живота и спорта най-много ценя честната дума, добротата и приятелството“

Може ли да споделите своята спортна кариера и победи пред читателите на младежкия вестник „Без име“?

Започвам със световното първенство за ветерани в Истанбул 2007 г. Това беше първото ми участие. Класирах се на 2-ро място. След това - Турция, Анкара 2008 г.: 3-то място. Две години по-късно - 2010 г., второ място в Швейцария.

Първата ми голяма победа - Албания, Тирана 2011 г. 1-во място; Там спечелих първият си златен медал. Участвах само двама състезатели от България.

След това през 2012 г. - Унгария, Будапеща: 2-ро място. Следват: три години подред само първи места: Босна и Херцеговина, Сараево – 2013 г.: 1-во място. Сърбия, Белград, 2014 г.: 1-во място. Гърция, Атина, 2015 г.: 1-во място.

През 2016 г. във Валбрич, Полша, водих противника и изтървах победата само за една секунда. Щях да стана петкратен шампион още тогава. Спечелих второ място.

Можете ли да споделите в какво се състои ключът към тези значителни победи?

Да, мога. С много труд в залата. Тренирам почти всеки ден, като отдавам 2-3 часа от времето си. Нужно е постоянство всеки ден - дори събота и неделя. Имам хъс да правя това, което обичам и умея най-добре. Възприел съм добрите съвети на онези, които са започнали преди мен, че не трябва да спирам, а непрекъснато да тренирам въпреки умората. Знам върху коя част от тялото си да работя, тъй като възстановяването в един момент е по-бавно, по-трудно. Забравям за болката. При един млад организъм възстановяването може да е до 24 часа, а при по-възрастния - до три дни. Изисква се повече усилия и воля. В нашия спорт професионално може да се тренира до 35–40-годишна възраст. Успехите, медалите и признанието също ме мотивират.

Можем ли да твърдим, че онова, което Вие правите е извън човешките възможности и е изключително, защото вече сте надхвърлили 47 години?

Можем да кажем, че е така, защото възрастта е от значение, но идва изпитанието на волята, макар че при мен всичко става от само себе си. Аз не си го поставям като цел в живота, по-скоро го нося в себе си. Ако не спортувам един ден, започва нещо вътре в мен да ме гризе. Това е особено чувство, дори необяснимо. Адреналинът и напрежението са в мен, когато тренирам, когато съм на състезания, когато гледам децата на тепиха. Всичко това го преживявам. Могат да ме разберат онези, които са минали по този път. За мен животът е да тренирам, да се боря. Този път сам съм си го избрал.

Като се върнете назад във времето, спомняте ли си кой Ви насочи към борбата, кой Ви откри за спорта и как тръгна като цяло Вашата кариера?

В самото начало това беше моят по-голям брат, който ме въведе в залата, когато преди години на село децата това можеха да правят - да играят мач и да тренират борба. А първият ми треньор е Ридван Чилев, при когото започнах да тренирам три пъти в седмицата и извоювах първия си медал на

окръжно първенство - трето място. След това при мен дойде Юмер Фикриев с предложението да постъпя в Спортното училище в гр. Разград, където се записах през 1980 - 1981 г. (тогава бях седми клас). Същата година участвах в турнирите: „Освобождение“ във В. Търново и „Никола Илчев“ в Стара Загора, където станах първенец. На личния си шампионат бях втори. Две години нямаш медал, тъй като физически бях много слаб, макар и да имах техника. Но моят треньор непрекъснато ме окучаваха. Започнахме да тренираме по-упорито, намерихме баланса, коя е най-върховата форма за мен и успехите дойдоха. В десети клас, вече юноша старша възраст, станах републикански шампион. Това е 1985 г., когато станах и най-младият майстор на спорта за региона, което означава сериозна заявка за бъдещи постижения.

Освен Вашите лични качества за успеха Ви, можете ли да посочите хора, които също имат заслуги за това, което сте постигнали? На кого бихте искали да благодарите?

Благодарен съм на много хора. Първо, на моя старши треньор, който ми е вярвал, след това на моите партньори по време на тренировките, на конкурентите, защото конкуренцията ражда шампиона - тя ме държи и аз нямам време да се отпусна, давам максимума от себе си, стрема се да съм винаги във върхова форма. Тренирал съм с олимпийския шампион Хасан Исаев, Нермидин Селимов, Фикрет Алиев - все личности, които са ми въздействали с характера си в мъжката борба. Те бяха моите кумири, исках да им подражавам, да достигна техните успехи, защото те бяха добрият пример за мен.

Когато човек е известен и славата го е застигнала, винаги има много хора около него. Има ли случай или някакъв период от Вашата кариера, когато Ви е било трудно и сте се почувствали предаден от някого?

Борбата е индивидуален спорт и разочарования от хората в моето обкръжение нямам. Макар да е имало моменти, когато успехите се забравят, но като цяло хората са уважителни.

Каква е ролята на семейството Ви по пътя на славата?

Благодаря на моята съпруга, която ме е подкрепяла през цялото време. От 9 години участвам на световни първенства за ветерани, а тя е бивша спортистка и знае как се случват нещата. Дори понякога ходим заедно да тренираме. Вече 22 години сме семейство и имаме две деца, които също ме поощряват да участвам на тази възраст, радват се на успехите ми. Имало е трудни моменти - когато съм бил на лагери и съм лишавал близките си от присъствието си, или случаи, при които свалям много килограми, ставам по-изнервен, но съпругата ми винаги ме е насърчавала. Хубаво е в семейството всички заедно да се подкрепят. Това се отнася и до моите родители. За съжаление не са идвали с мен на състезания, но приносят на семейството е на сто процента, защото ми дава тласък, вярва в себе си и обич.

Към настоящия момент сте изпълнителен директор на спортен клуб по борба „Лютиви Ахмедов“ - гр. Разград. Можете ли да разкажете накратко за идеята и дейността на клуба?

Клубът от месец май 2016 г. е с нов Управителен съвет. Като изпълнителен директор отговорността ми е много голяма: организаторска, финансова, свързана е с осигуряването на спортен лекар, грижа за здравословното състояние на децата и тяхното възстановяване. Финансовото състояние на клуба беше много тежко. Условиата, в които тренираха децата, не бяха на ниво, както и битовите им условия, затова първо се направи ремонт на стаите им в общежитието, където живеят, със средства предимно от спонсори и участието на общината. Децата са ученици на Спортното училище от града, но се състезават за клуба. Управителният съвет пое инициативата да се смени дограмата, да има отопление, закупили се легла, матраци, защото едно дете след тренировка, ако няма добри условия за възстановяване, значи, ние няма какво да очакваме от него. Подобрихме също и храната на децата, закупилиме необходимата екипировка. В Актовата зала на СОУ „Хр. Ботев“, където тренират нашите спортисти, също направихме ремонт, закупилиме фитнес уреди, а наскоро и гладиатор. Това място не е най-подходящото, защото

Футболът, според Вас, удоволствие ли е или бизнес?

Според мен футболът е и удоволствие и бизнес, защото през последно време отборите на Реал Мадрид и Барселона продават фланелки на най-добрите си състезатели. Телевизиите също изплащат огромни суми на отборите за излъчване на футболните им мачове.

А бихте ли ни разказали малко за историята на футбола? Кой е измислил тази игра?

Всеки спорт има история, но нито една от тях не е толкова интересна, колкото тази на футбола. Има сведения, че в Древен Китай се е играела подобна игра. Наченките на футбола са оттам. Футболът започва да се развива в Европа от 9-ти век насам. Смята се, че Англия дава начало на историята на модерния футбол. Първоначално са я наричали игра на тълпата. Според някои факти, първата топка използвана за футбол била направена от датски разбойник. Играта се е играела по улиците и броят на играчите бил неограничен.

Кога са поставени официалните правила на футбола?

През декември 1863 г. са договорени правилата на футболната асоциация.

Сандрина Мирчева, ОУ "Васил Левски", с. Беловец

условиата не отговарят на изискванията на спорта - няма къде да се тича и се налага кросовете да са на отдалечено място, извън града. Към момента в клуба членуват около 50 деца, като повечето са от Спортното училище, а останалата част са група подрастващи - ученици от втори до четвърти клас. От тази година имаме и три момичета - кадетки. Наскоро клубът участва в държавно лични първенства за юноши в гр. Сливен, а едната кадетка зае трето място в гр. Горна Оряховица. Клубът разполага с трима треньори на щатна заплата. Аз също съм треньор на доброволчески начала, макар че в началото да не го бях така замислил. Всички от ръководството заедно обсъждаме и планираме участията на децата според техните постижения. Имам идея тази година да привлечем поне двама-трима към мъжката борба и да я възродим, ако получим по-добро финансиране от общината и Министерството на спорта.

На какво искате да научите Вашите възпитаници и какви съвети им давате?

Борбата е труден спорт, но учи на навици, изгражда самия човек като характер, затова се стремим да възпитаваме в децата чувство на отговорност, дисциплина, уважение към по-големите, да са толерантни, търпеливи. Подготвяме ги за живота - да не се огъват пред трудностите, да не се страхуват. Истината е, че децата трудно се задържат във времето, но когато постигнат резултати и спечелят медал, както се случи наскоро в Айтос с трима от моите възпитаници, те сякаш вече са пленени завинаги и запалват останалите да постигнат същите успехи.

А в чисто човешки план - кое качество цените най-много у човека, кое Ви прави щастлив и за какво мечтаете?

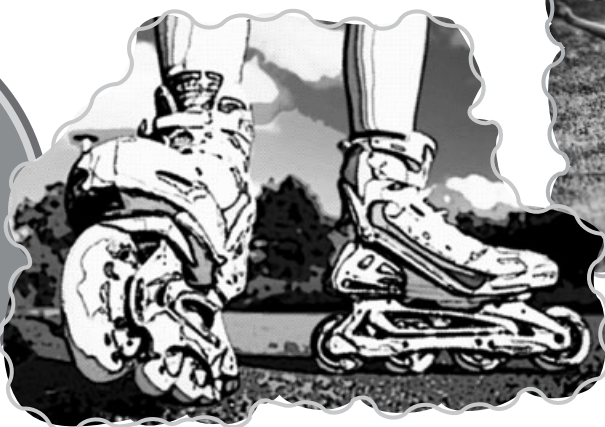
В живота и спорта най-много ценя честната дума, добротата и приятелството. Ненавиждам лъжата и неточността. Щастлив съм, че имам семейство и истински приятели, които се броят на пръстите на едната ми ръка, изпитани във времето. Мечтите ми са свързани преди всичко с бъдещето на децата ми и с благополучието на семейството. Спортът е на второ място - с него е свързана една друга мечта - клубът ни да се развие, да стане именит и да се възобнови борбата в региона.

Арзу Реханова, ОУ "Св. Пайсий Хилендарски", с. Езерче

Начин да бъдеш себе си / В малкия град

ABRITUS SKATE TEAM

Напоследък можете да видите деца, които се придвижват на колелца навсякъде. Карането на ролери е много забавно и полезно. Предвиждаш се много по-лесно и доста бързо стигаш до желаното място. Освен това никога няма да ти омръзне, защото винаги има какво още да научиш. Ако си намериш и компания, която обича да кара, ще ти бъде много по-забавно. Хубаво е да споделяш обичта си към ролерите с приятелите си. Те ще те разберат напълно, защото те също са запалени по карането. Карането на ролери е вид спорт, а той е изключително полезен за нашето здраве. Нивото на умения не е важно. В началото е доста трудно, но след дълго практикуване и желание можеш да постигнеш много. Жилищния комплекс „Орел“ го нападнаха деца на колелца! @abritusskateteam превзе улиците на „Орел“. Всеки ден се събираме по около 15 скейтъри и караме буквално навсякъде. Правим си график и избираме човек, който изпълнява ролята на будилник. Звъни на всеки член на групата ни в 7:00 и ни събужда с добрата новина, че отново е почивен ден, а това означава още един ден за каране. Всички се събираме на площадката в 7:30. Закусваме заедно с плодове, а след това правим три обиколки на площадката, тичайки, за да загреем. Разтягаме се на тревата и измитае терена, който сме си избрали. След изморителното чистене си пускаме музика и започваме да се учим един друг на трикове. Когато стане твърде горещо и започне да ни капне пот от челото се събираме в някой и гледаме клипчета за каране на ролери. В 16:30 отново излизаме и

се забавляваме. В края на деня си изкарваме всички светещи предмети и караме на осветено. Пускаме си музика и се наслаждаваме на блещукащите фенери и на лунната светлина. Това е един обикновен ролер ден.

За нас всичко това се превърна в ежедневие последните дни. За всеки нов член на нашия skate team правим парти за добре дошъл. Направихме си и Инстаграм акаунт, в който можете да видите наши клипове. Казва се @abritusskateteam. Името избрахме заедно. Направихме си група в месинджър и всички изпратиха предложенията си. След това гласувахме. Искахме името по някакъв начин да ни свързва с Разград. Понякога си правим и партита с ролери с музика, храна, игри, състезания и забавни истории. Последното ни парти беше за Преско, който е нов скейтър и нов член на Abritus skate team. Имаше уроци, тестове и учители. Научихме го да пази равновесие и да бие спирачка. След това водещите му прочетоха много интересен текст за това кога са създадени първите кълки и от кого. После му зададоха въпроси и той получи грамота за проявена висока отговорност и впечатляващо представяне на открития урок по каране на ролери. Той много се зарадва и всички бяха много развълнувани по време на репетициите и подготовката за партито. Мери много помогна за украсата и грамотите за Преско.

Ето и едно кратко интервю с тях:

Мерлин, 12 години

Мери, какво чувстваш, когато obuеш ролерите и какво значат те за теб?

- За мен ролерите и карането на ролери са една нова надежда, един нов път, нови приятели и нови запознанства! Ето това е нещото което прави живота ти различен и изпълнен с много емоции и вълнения. И макар че го осъзнах късно няма да спра да карам ролери, защото знам че

Пресиан, 12 години

А колко е важно карането за теб, Преско?

- За мен карането е чудесно хоби! Много обичам да карам с моите приятели! Благодаря им, че ме запалиха по този невероятен скейт!!!

А ти какво мислиш за Abritus skate team?

- Abritus skate team е страхотен! Много е забавно, когато правим клипове за Инстаграм акаунта ни! Благодаря ви приятели, че карате с мен и че ми помагате да се науча да карам!

Привлякохме много хора и любителите на ролери стават все повече. Гордеем се с това, което правим и ще продължаваме напред.

Малки съвети, за каране на ролери:

- Ако ще си купувате ролери, първо трябва да проверите колелцата. За предпочитане е да са силиконови, защото не шумят много и се кара гладко.
- Хубаво е да си изберете равен терен, ако още сте начинаещи. Намерете си гладко място, защото, ако карате на места с грава повърхност колелата може да се повредят.
- Ако вие ще сте все още начинаещи си сложете наколенки. Никои не иска колената му да имат твърде пряка среща със земята.
- И ЗА НАКРАЯ... БЪДЕТЕ УВЕРЕНИ В СЕБЕ СИ...

Селин Али,
ОУ „И.С.Тургенев“ - гр. Разград

Павел и Теодор са сред организаторите на уеб предаването „Точно в 4:20“. Павел е един от хората в снимачния екип, а Теодор е водещият на предаването. Теодор е роден в град Попово на 10.03.2000 г., а Павел е роден в град Разград на 6.10.2001 г. Освен, че снимат клипове за предаването, те също така се занимават и с музика. Учат в ПГПЧЕ „Екзарх Йосиф“, гр. Разград.

ПАВЕЛ И ТЕОДОР ОТ УЕБ-ПРЕДАВАНЕТО „ТОЧНО В 4:20“

Как се казва канала, по който се излъчва Уеб предаването?

Канала се казва „Точно в 4:20“, както и предаването.

На кого му хрумна идеята за такова предаване?

Първоначалната идея беше да създадем игра с публика, след това предложихме да го снимаме и излъчваме в YouTube.

Как решихте предаването да се казва така.

Бяхме седнали аз (споделя водещия Теодор) и моите колеги и се чудехме за името на канала и предаването. Имаше много идеи. Докато мислехме, слушахме песента на Димчо „420“ и изведнъж у нас възникна идеята да го кръстим „Точно в 4:20“. Да сме малко по различни от всички останали, защото повечето предавания започват в 20:00 или в 18:00 или в 21:00 - все закръглени часове. Решихме нашето предаване да не е на кръгъл час, а да е в 16:20.

Къде заснемате предаването?

Във фойето на Общински културен център град Разград. Може и да се преместим в по-голямо помещение, но още го обсъждаме.

„Глобул Вижън“ и те ни поканиха да присъстваме на заснемането на две техни предавания, за да видим как се снима истинско предаване. Тео и Валя направиха връзката и с Божидар Димитров.

От колко време снимате това предаване?

Първото издание беше на 12 декември 2016 година, но още през лятото екипът ни обсъждаше как ще го реализираме.

Често ли пускате епизоди по уеб канала?

Обработката на един епизод е много трудна, затова отнема малко повече време докато пуснем епизода.

Какво представлява предаването?

„Точно в 4:20“ е образователна игра, която направихме с цел да стимулираме учениците да участват в извънкласни дейности и да показват какво знаят извън учебния материал. Въпросите са свързани изцяло с обща култура и логическо мислене.

Каква е наградата за печелившите от предаването?

Наградата е билети за музеи в столицата ни - град София.

За кои музеи са билетите?

Билетите бяха за посещение на Военно исторически музей и за Национално исторически музей.

Имало ли е екскурзии до други градове или сте ходили само до София?

Досега е имало екскурзии само до София, защото господин Божидар Димитров ни даде покана за тези музеи, които се намират в София. Впечатлило го е това, което правим и осигури билетите за вход в музеите за да видим интересни неща. Тук е местото да благодарим на „Лайънс“ клуб - Разград, които поеха разходите по пътуването на нашия екип и наградните участници до София.

Как се свързахте с него, как се сдобихте с телефонния му номер?

Пълнолетните членове от нашето предаване „Точно в 4:20“ - Теодор Йосифов и Валентина Иванова са се свързали с изпълнителните продуценти на предаването „Господари на ефира“ от нашето предаване.

Случвало ли ви се е да не пускате епизод заради повреда в оборудването?

До сега не сме имали проблеми с апаратурата. Всичко е било точно с преработката на клиповете. Смешните и неадекватни моменти с участниците, ние ги изразваме докато обработваме видеата.

До сега имало ли е друг водещ?

В началото беше едно момче - Иван Дочев, но той в един момент осъзна, че това не е за него и решихме водещ да бъде Теодор Грънчаров, който беше тон-режисьор на предаването.

Трудно ли е да се измисли сценарий за предаването?

Не е толкова трудно, но отнема доста време самото изготвяне на въпросите. Публиката ни изпращат въпросите на имейл. Наш екип проверява тяхната достоверност, ние избираме най-подходящите от тях и ги включваме в предаването.

Импровизирате ли?

Аз (Теодор) импровизирам доста често и много обичам да се закачам с публиката.

До сега излъчвали ли са ви по телевизията?

За сега не. Никога не са ни излъчвали. За да може да ни излъчват е нужно да се заплаща.

Искате ли да бъдете излъчвани по телевизията?

Бихме желали да стигнем до национален ефир, но всеки от някъде трябва да тръгне за това започваме с платформата YouTube.

Какво искате да пожелаете на вашите фенове?

Искаме да пожелаем да бъдат организирани, да ни задават въпроси и ...да не спират да ни гледат.

Надежда Цанова,
ОУ „И. С. Тургенев“ - гр. Разград

Малка доза реализъм / Да се надсмееш над себе си и да помечтаеш / Как се става чуждестранен студент?

ДА НЕ Е СКУЧНО В САМУИЛ?

Ако Ви е скучно, значи имате много свободно време и не знаете с какво да го запълните. Обикновено фразата „Скучно ми е!“ се използва от тийнейджъри. Но важно е когато си легнете в леглото през нощта да се чувствате удовлетворени и денят ви да не е минал напразно. Преди да кажа какво да се промени в Самуил, ще се опитам да дам няколко съвета как да не ни е скучно у дома.

А относно селото – трябва да се променят много неща за да не е скучно на младите хора. Например да се организират някакви събития, които да привличат вниманието като: открито кино, което да се провежда веднъж – два пъти в месеца. Също така дискотеки да се правят някои седмици за да се съберат младежите на едно място. Това може да бъде едно заведение, което през деня да е кафене, а през нощта – дискотека. Просто идея! :)

Понякога да идват известни личности За среща с нас, младите. Общо взето да се отвори младежки център. Няма да е зле ако си имаме басейн за да си освежим емоциите. Всички тийнейджъри искаме места за забавление, места за общи срещи и интереси. Не че се оплакваме, но ако бяха поне някои от тези неща, щеше да е по-добре. Трябва да ги има за да привлечат вниманието на младежите и те да останат тук. Кой би искал да напусне родното си място ако се чувства щастлив и удовлетворен. Молим за внимание, ако ни се чуе гласът, ще сме много довольни!

от Арзу Белгин, X клас СУ „Св.св. Кирил и Методий“, с. Самуил.

АНКЕТА

Как се става чуждестранен студент?

Име/Години/ родно място:

Димана Славова Димитрова (20 год.) Разград

Къде учите и защо избрахте тази страна и това учебно заведение?

Аз уча във Falmouth University, Англия. Избрах да кандидатствам тук, защото университетът е класиран като най-добрият университет на изкуствата във Великобритания.

Какво учите и какво ви харесва в избраната специалност?

Кандидатствах с Интериорен дизайн и ме приеха с тази специалност, но след първият семестър реших, че Sustainable product design е много по-подходяща специалност за мен, защото е по-близо до това, с което искам да се занимавам в бъдеще. И сега, като успешно завършила втория семестър, мога да потвърдя, че това беше едно от най-добрите решения, които съм направила за тази година.

Кой бе най-трудният ви момент в процеса на кандидатстване и как го преодоляхте?

Писането на мотивационното писмо определено ми отне доста време, защото исках да се отлича и изразя себе си. Изготвянето на портфолиото също не беше лесна част, защото не бях много сигурна какво точно трябва да включва, тъй като изискванията на университета не бяха много ясни.

Christopher McCandless

Финалните ви думи към хората, поели по вашия път:

Вярвайте в себе си. Винаги има начин. Търпението е много важно, нещо, на което аз всеки ден се уча, защото съм доста нетърпелив човек. :D Успех!

P.S. "If you want something in life, reach out and grab it." - Christopher McCandless

Име/Години/ родно място:

Стоян Минков (20 год.) Разград, България

Къде учите и защо избрахте тази страна и това учебно заведение?

В момента вървя към третата си година в университетът Уестминстър, Англия. Избрах да продължа образованието си именно там, заради разнообразието от личности от цял свят и влиянието, което тази интернационалност ще окаже върху личностното ми развитие.

Какво учите и какво ви харесва в избраната специалност?

Изучавам специалността Реклама и Връзки с обществеността. В нея ми харесва как креативността и идеите могат да срещнат доброто платено решение.

ниране и бизнес нюх, за да се получи съвършеният медиен проект. Препоръчвам я на всеки, който желае да се развива в сферата на комуникациите и цели да избяга от корпоративни специалности, но същевременно да си подсигури успешно кариерно развитие.

Кой бе най-трудният ви момент в процеса на кандидатстване и как го преодоляхте?

Може би най-трудният момент при мен бе да се реша да кандидатствам. Знаете, че в пространството кръжат слухове, че чуждестранното образование изисква не само усилия, но и огромни финансови възможности. В последствие разбира се разбрах, че това не е съвсем така и има ли желание има и начин.

Финалните ви думи към хората, поели по вашия път:

Говорете с родителите си! Много е важно да имате тяхната подкрепа, защото колкото вие ще се подготвяте за тази важна стъпка в житейския си път, толкова и те. Осъзнайте, че това е семейно решение, във вземането на което всички трябва да са единодушни. Само така ще бъдете спокойни за следващите няколко години от образованието си.

Успех! Име/Години/ родно място:

Име/Години/ родно място:

Ася Гаджева (21 год.) София

Къде учите и защо избрахте тази страна и това учебно заведение?

Студентка съм в Университета на Уестминстър в Лондон, Обединеното Кралство. Избрах да продължа образованието си в Обединеното Кралство, защото съм силно заинтересована от езика и исках той да играе ключова роля в специалността ми. Изборът ми на университет беше силно повлиян от локацията, репутацията и престижа на учебното заведение по конкретната специалност и проучването, което направих преди да взема решение.

Домашен козметичен салон – направете си козметичен салон с маски, гримове и прически. Поглезете се.

Какво учите и какво ви харесва в избраната специалност?

Да уча Журналистика беше компромисен вариант за мен. Искане да уча Креативно Писане, но по редица причини ми се наложи да премисля избора си. Обожавам да пиша, да чета и да разказвам истории и това е основното, което ме привлече към Журналистиката като специалност. Освен това, службата към обществен интерес и работата с разнообразните журналистически жанрове ми повлияха сериозно.

Кой бе най-трудният ви момент в процеса на кандидатстване и как го преодоляхте?

Най-трудният момент от кандидатстването ми беше да избира петте университета, до които ще кандидатствам. В този момент голямо влияние и подкрепа ми оказа личния ми консултант, който ми помагаше с кандидатурата. Обсъждайки различните опции и какво предлагат различните университети с него и слушайки съветите му беше изключително полезно за решаването на затруднението.

Финалните ви думи към хората, поели по вашия път:

Помайте рисковете и се отучете от страха. Единственият човек на когото ще може да разчитате изцяло ще бъдете самите вие и това ще ви научи на много.

Тренети и въннения на 15!

РОМАНТИКА

След теб нищо не е същото

Бях си добре докато ти не се появи в живота ми. Накара ме да вярвам, че ще бъдеш до мен, но ме остави. След време разбрах, че всичко хубаво си има край и че животът продължава.

Всеки човек изпитва голямата любов. При някои хора тя се осъществява докрай, при други не. При мен не се получи. Първоначално с месеци ми беше трудно, че не беше до мен, но вече го преживях. Ти ме нарани, но след известно време и раните зараснаха от теб, единствено само спомените останаха.

С теб изпитах неща, които никога не бях изпитвала. Ти ми показа как мога да бъда щастлива и тъжна едновременно. Щастлива, защото те имах и тъжна, защото не беше напълно мой. Всеки момент прекаран с теб го ценях много. Нямах търпение да те видя и да прекарам часовете, които имахме. Беше като приказка. Така разказано звучи добре. Но вечерите когато бях сама сълзите идваха. Ти започна да ме отблъскваш и това ме нараняваше зверски. Чудех се къде бях сгрешила. И така месеци наред си го задавах този въпрос.

С времето осъзнах, че просто не си бил за мен. Разбрах, че въпреки целият ми труд да те запазя, ти не искаше да останеш с мен. Не те виня, защото не съм лесен характер. Но както така е трудно с мен, така и мога да бъда нежна като момиче сълза.

Болката, която ни разрушава за определен момент, е точно тази болка, която ни прави по-силни. Не бива да се затваряме в себе си, само защото един човек ни е наранил. Трябва да бъдем просто по-предпазливи към новите предизвикателства, които ни предоставя животът. Всички ние имаме един човек, с който сме изпитали онази саморазрушителна любов.

Силвена Георгиева

Няма по-страшно от това да си самотен,
а заобиколен от хора, да гледаш, но да не виждаш!

Няма по-страшно от това да говориш и
никой да не те чува, да си жив, но да не съществуваши!
Под красивата ти усмивката, да се крият милиард сълзи...

Няма по-страшно от това да се надаваш
в невъзможното и да искаш възможното...

Времето да е слязло, но закъсняло.

Няма по-страшно от самотата.

Самотата и болката - част от живота ни

Самотата е нещо двойно. Хем ти е тъжно, че си сам, хем ти е добре, защото никой не те наранява. Болката е причина за всичко. За характера ни, за отношението ни. Ние се учим от тази болка.

Когато сме сами, ние мислим за нещата, които са ни се случили. За всички спомени, които сме преживявали. За хората, които са ни наранили и тези, които са все още до нас и ни подкрепят. Мислейки, ние преосмисляме всичко, което сме преживявали. След време всичко минава и разбираме защо не е станало това, което сме искали.

Всички ние имаме чувства. Някои ги показват повече, други не чак толкова. Но всички ние сме били наранявани по някакъв начин. Било то физически или психически. В крайна сметка всичко опира до болката.

След всяко нараняване от скъп нам човек, ние ставаме по-затворени, но и по-объркани, защото не знаем какво да очакваме от всички. Жалко, че хората са различни. Едни са добри, други зли. Всички сме плакали тайно, обвинявайки се, че сме виновни за това, което се е случило. Просто невинно получаваме това, което сме искали и очаквали, но трябва да сме благодарни на това, което имаме. След време всичко се оправя, просто трябва търпение.

Болката винаги ще се появява, когато сме тъжни или сме нагнани. Но не бива да и се отдаваме, защото колкото и е нам учител, също така и ние враг. Трябва да сме силни и да се борим за щастието. А самотата се появява, когато я повикваме. Винаги можем да останем сами, защото понякога се налага, но не бива да се отдръпваме. Защото след всяко зло следва добро.

Силвена Георгиева

Неосъществена любов

Можех да те обичам,
но ти ме рани безразлично.
Уж щяхме да сме двамата,
но не подписах за нас и ни видя края.

Исках просто теб,
но ти ме разтопи като мед!

Жалко, мъжен си сега,
не ме вини и за това!

Бях ти важна до края,
и накрая ме пращи в ада!

Върви си и не се връщай,
достатъчно болка ти причини!

Нека друга се мъчи,
аз бях до тук, приключи!

Силвена Георгиева

Осмели се да бъдеш различна

Бившият тест пилот от Формула 1 Сузи Волф и Мотоспорт асоциацията на Обединеното Кралство (MSA) създадоха инициативата „Dare To Be Different“ (Осмели се да бъдеш различна), която има за цел да свързва, вдъхновява и подкрепя жените да навлизат в моторните спортове и тези, които вече са.

Инициативата е достъпна за всички момичета по света, заинтересувани от моторните спортове. За своите членове фондацията организира няколко събития на различни картинг писти във Великобритания, като на някои от тях се представя и реален автомобил от Формула 1, наречен болид.

Първата стъпка към моторните спортове е картингът. Това е състезание с малки открити автомобили, провеждащо се на специални писти с много завои и изразена динамика на движение.

В Североизточна България такива писти има в Русе – „Pist Kart Extreme“, в Шумен – „Картинг писта Шумен“, във Варна – „Varna Karting Track“ и в Добрич – „Kart Racing Dobrich“.

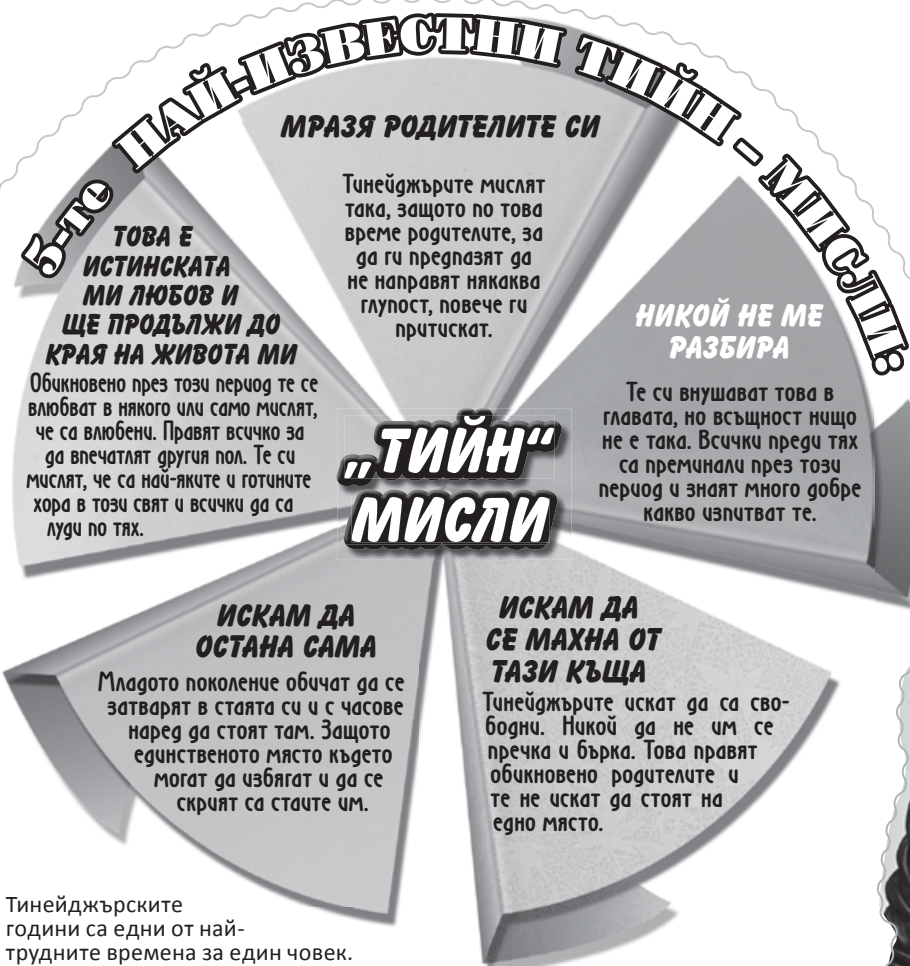
„Varna Karting Track“ е регистрирана в световните серии по картинг (Sodikart World Series), а в Русе „Pist Kart Extreme“ създава академия за млади пилоти.

„...Ние се определяме по нашата сила, характер и личност, а не по пола. Открий страстта на живота си и я следвай“.

Сузи Волф

Дуйгу Кенан,

СУ „Св.Св. Кирил и Методий“, гр. Завет

Тинейджърските години са едни от най-трудните времена за един човек. Внезапно всичко се променя. Родителите стават по-досадни, тялото претърпява промени, има смяна на приятели и първият влюбен поглед обръква съвсем всичко.

Коментира ги за Вас:
Белма Салиева,
СУ „Св.Св. Кирил и Методий“, с. Самуил

И все пак: аз обичам моето родно място

От А до Я

Буквата „А“ започвам да чета,

продължавам с „Б“ и в ръка хващам книжки две,

отварям едната и какво да видя? - след буквата „В“, следвало „Г“!

Под шапката на „Д“ ще се скрия от неграмотността!

Буквата „Е“ пита: кой България ще поведе?

След като се запознах с „Ж“, срещнах и любовта,

А благодарение на „З“ разбрах, че трябва да уважаваме света.

Дойде време за „И“, ах колко хубаво ми звучи.

Коя буква близък си има? – На кратко „Й“

Идва буквата „К“, по добре да увеличим звука?

Под къщичката на „Л“ ще се науча да умножавам и деля.

Буквата „М“ иска тишина и за това, аз се опитвам да мълча.

Следващата буква е „Н“, тя на новости ни учи като уважение и забавление!

Ето го и „О“, вижте му прекрасното облекло!

Да ви кажа, буквата „П“ е под прикритие на всяко събитие, а със „С“ има и развитие!

Буквата „Т“ играе табла.. Докато комшиите „У“ и „Ф“ отиват на сватба.

„Х“ се намира на върха, а под него е слабостта на мама –

Буквата „Ц“ – омайва всяка дама с музикалната си гама.

Лудата „Ч“ занимава се с биология и социология.

Ако откриете разликата между „Ш“ и „Щ“ подарък ще ви донеса!

Гатанка за мен, гатанка за теб „Единият е голям, другият е малък“

Юнак без „Ю“ не може, трябва и рана, но да пазим главата си здрава!

И накрая иде буквата „Я“, вижте колко хубава е тя..

.....От болки в главата „Р“ пропусна си реда.....

Вече всяка буква дом си има,

И в комбина създават цяла дружина.

Компания си правят и изречения създават!

Цветомир Василев, ПТГ „Шандор Петъффи“ - гр. Разград

Живеем в една хубава страна – България се казва тя!
Отраснал съм аз на низина, Дунавска била е тя!
Гордо продължавам да назовавам -
В Бяло, зелено, червено – сърцето мое насърчавам,
даже и да преувеличавам, аз не ще се спра да се раздавам!
С ръце на сърце, гордо продължавам:
“Мила, моя родино, мила моя майка и баща,
Защо братята мои, затрупаха твои низини и поля?
С кръв червена и жестока, поляха моята земя?
Мила, моя родино, ти си моя рай!
Дай ми твоя страх, дай ми твоя грях –
Дай да ги направя на прах, и да виждам само твоя смях.
А да ти дам ли и аз –
Моето сърце, моята душа и с моите очи
да видиш твоите красоти – земни, неземни – те винаги са верни!
Давам ти и моят глас, с нежните ти струни да опазиш своя свят!
Мое отечество, моят роден кът!
Ти защо не пропъди „таз черна прокуда“
Дето над нашите планини зелени – кръв жестоко пролята, оставиха по твоята земя.
Знам, че те бөлеше..., но защо се боеше?
С последни думи, споменавам героите наши!
Животите си дали, за българските братя и сестри!
Герои борили се за България, тези които живеят в нашите сърца!
С гордо вдигната глава аз казвам: България е жива!

Цецо

Зелена приказка една, Лудогорец казва се тя!
Нашите момчета, станаха братлета!
С орел – символ на небесата,
Лудогорец гази на земята!
Дайте ни топка и ще получим точка,
но не една или две,
а три-за късмет може би и с титла ще се наградим!
С поредна купа, Лудогорец е под лупа.
От Б група отбора, превърна всички в Позора.
Всички знаем, че Лудогорец е прозорец за големия прогрес!
Няма сини, няма червени! Всички те са под зелени!
С екип бяло и зелено, Лудогорец спортува заредено
А нашата публика голяма, даде на всички зора –
от победа на победа Лудогорец предостави на всички кефа!
И утре ще играем.. Отново ще ги надиграем!
Каквото и да става, Лудогорец побеждава!

(Стихотворението е написано по повод презентация за училище, с тема „Лудогорец“, а последните два реда са по повод мач.)

Цветомир Василев

Живота не е такъв какъвто изглежда!

Любовта ранява,
а смъртта наранява.
Приятелите предават,
а хората все по-лицемерни стават.
Живота не е такъв какъвто изглежда!
От голямата ни надменност,
Забравили сме що е ценност?
Но искам да попитам:
Защо в парите, щастието търсим и
защо любовта за сувенир я мислим?
В този свят, рано или късно
Всеки ще разбере, че всичко, което ти е дадено,
може да ти бъде взето!

Цветомир Василев

Моето най-важно човешко право

Преди да уважавам хората, се научи да имам уважение към себе си!

Цветомир Василев

„Човешко право“ - две думи, с голямо значение в съвременното разбиране за човека и правата му. За мен изразът „човешко право“ означава нашата защита. Ще се попитате „защита от какво?“ – отговорът е, защита от неправда и насилие. Правата на човека служат и за защита на нашата същност, характер и достойнство! Човешките права от вида право на живот, право на свобода, право на избор, право на сигурност, право на любов, както и много други, са от значение за един нормален и справедлив живот.

Въпреки че правата на човека са възникнали като инструмент за защита срещу тиранията на злоупотребяващите власти, те са също така необходими и в условията на демокрация. Още от времето на процеса срещу Сократ е добре известно колко самодоволна и невслушваща се в гласа на малцинството може да бъде демокрацията. Ако демокрацията определя реда за взимане на общественоважни решения, то правата на човека налагат ограничения върху съдържанието на тези решения, приемани от която и да било власт, включително от демократичната.

Двадесет и първи век – две хиляди и седемнадесета година. Свят в който хората не знаят какво искат. Хора, които не могат да изразят мнението си и хора склонни да се примирят и наведат глава! Тук идва въпросът „Защо?“. Защо си затваряме очите пред нещата, които знаем, че не са редни..!? Може би така е по-лесно: да си затвориш очите и да продължиш все едно, че нищо не е станало! Но.. ,хора.. стига! Бъдете искрени, ако не с останалите, поне със себе си!Ние получаваме тези права, защото в кодекса на човешките права пише „всяка личност притежава фундаментални (човешки) права по рождение“, само защото той или тя е човешко същество! Дори и да си човек, какъв е смисъла, ако нямаш човечност!?

В днешно време хората знаят цената на всичко,но са забравили, че не всичко може да се купи! Защото в нашето съзнание, парите са златна възможност за добър живот, но.. винаги има „Но“! Според вас парите могат ли да купят истинско щастие, а любов?

Нека всеки си представи, че животът е една обикновена торта, направена от пет пласта – малко пандишпан, а отгоре натрошен марципан. За сладост шоколад с голяма купа плодово желе и за финал навсякъде сметана. Всеки един пласт придава завършеност, пълнота и вкус, така е и с правата! Всяко едно право дава на живота сигурност, удобство и просперитет.

Не може да сме сигурни, че всичко ще е изпитано до край, но можем и трябва да се борим за по-добър живот. За начало всички трябва да сме единни, каквото е и мотото на тримата мускетари: „Един за всички, всички за един!“ Всеки иска да има по-добър живот, но не всеки е готов да се бори за този живот.

Всяко едно право, накланя везната на живота в полза на човека! Сигурно се питате какво дават правата на хората? Според мен, правото на свобода ни дава

възможност да проникнем през границите, които ни спират. Но ако искаме да преминем тези граници, първо трябва да сме отговорни към нашите действия! Свободата се крие в нас! Стига да искаме, ще намерим ключа, който ще я отключи! Правото на живот ни дава възможност да опознаем света, от позицията на израстващи хора! Животът ни зависи от самите нас и нашите решения. Трябва да сме по-отговорни към животът, дори и чуждият! За мен обичата на ухото е миналата 2016-та година. За жалост смъртта „взе мои приятели и роднини“. Това ме накара да обмисля колко всъщност животът е важен. Трябва да бъдем внимателни и да мислим предварително, защото последствията може да са с фатален край! Да живееш не означава просто да дишаш, да си жив не означава само да съществува физически. Само този, който чувства – определено живее истински! Правото на избор пък дава възможност да получим желаното, но след като сме упражнили това право винаги идва въпросът „Ами.. ако бях избрал друго...!“ Както е казал Айзенхауер: „Историята на свободните хора никога не се е пишела от случайността, а от избора - от техният избор.“

Заради това за мен всяко едно човешко право е важно! Всеки иска да има пълноценен живот, но хората казват, че никой не може да е напълно щастлив..., но ако може!? Ако това пълно щастие е разделено на стотици парчета, криещи се зад правата? Представете си, че животът е един пъзел? Ако липсва едно парче – ще бъде ли цял? Отговорете си - е.. така е и с правата!

Освен казаните по-горе права, правата от вида „право на правосубектност, право на образование, право на щастие, право на гражданство, право на собственост, право на индивидуалност, право на съвместно съжителство, право на религия, право на почивка и отход, право на семейство, право на наследство, право на пенсия, право на регрес, право на труд, право на убежище и право на глас – всяко едно право улеснява стъпките ни за онова възможно, но трудно постижимо пълно щастие.

Свободата не е безотговорност, нито живот без цели!

Спортивна страничка

БЪЛГАРСКАТА ЛЕГЕНДА СТЕФКА КОСТАДИНОВА

Стефка Георгиева Костадинова е българска спортистка, състезателка по лека атлетика. Олимпийска шампионка и многократна носителка на европейски и световни титли, световна рекордьорка в дисциплината скок на височина. Днес тя е председател на Българския олимпийски комитет.

Стефка Костадинова е родена на 25 март 1965 г. в град Пловдив. Кариерата си започва с гимнастика и плуване. Учи в Средно спортно училище „Васил Левски“ в Пловдив. В VII клас вече е „майстор на спорта“, а в 10-и клас скача 190 см. Първият си скок над 2

метра прави на 25 август 1984 г. в София. Завършва спортен педагогически профил в ПУ „Паисий Хилендарски“.

През 1999 г. Стефка Костадинова става вицепрезидент на Българската федерация по лека атлетика. През 2002 г. е избрана за заместник-председател на Държавната агенция за младежта и спорта. Ноември 2005 г. е избрана за председател на Българския олимпийски комитет, а четири години по-късно е преизбрана за втори мандат. 2013 г. Стефка Костадинова е избрана за трети път като председател на БОК.

УСПЕХИ

На 30 август 1987 г. на Световното първенство по лека атлетика в Рим, Италия, Стефка Костадинова поставя световен рекорд в скока на височина от 209 см. През 1997 г. се отказва официално от състезателната си кариера.

- Две световни титли на открито – Рим 1987 и Гьотеборг 1995 г.
- Пет световни титли в зала – Париж 1985 и 1997 г., Индианаполис 1987 г., Будапеща 1989 г. и Торонто 1993 г.
- Една европейска титла на открито – Щутгарт 1986 г.
- Четири европейски титли в зала – Пирея 1985 г., Лиевен 1987 г., Будапеща 1988 г. и Париж 1994 г.

- Победителка във финала на Световната купа – Канбера 1985 г. Олимпийски шампион от летните олимпийски игри в Атланта през 1996 г.
- Сребърен медал от летните олимпийски игри в Сеул през 1988 г.

ПРИЗНАНИЕ И НАГРАДИ

- Носителка на орден „Стара планина“, I степен през 1996 г.
- Почетен гражданин на Пловдив
- Приета в „Залата на славата на световната атлетика“ през 2012 г.
- Най-добър спортист на Балканите за 1985, 1987, 1995, 1996 и 1997 г.
- Спортист № 1 на България за 1985, 1987, 1995 и 1996 г.
- Спортист № 2 на България за 1986, 1988 и 1997 г.
- Спортист № 3 на България за 1989 г.
- В Топ-10 при определяне на най-добър спортист на България за 1993

ВМЕСТО ЗАКЛЮЧЕНИЕ

„Костадинова – невероятната царица на високия скок“, пише Сандро от Италия...а за всички нас, за цяла България, нашата ненадмината лекоатлетка си остава като Златната Стефка Костадинова. Със своите лични постижения в скок на височина, българската спортиска е знаменитост от световна величина. Професионалният ѝ път на спортист освен че добринася за имиджа на България, утвърждава и уникалния факт, че дори в една малка страна се раждат ненадминати спортни таланти, с които се гордеем и имаме самочувствието на българи.

Костадинова се отличава със силен характер и постоянство, като си поставя високи цели, които достига благодарение на своя невероятен хъс да бъде първа в съчетание с упорит труд. Тя е живият пример и вдъхновение за всеки, който е решил да се посвети на големия спорт.

В спорта и извън него нашата изключителна лекоатлетка на висок скок е човек на честната игра, всеотдайна и пряма в отношенията си с хората. Затова тя е обичана и посрещана навсякъде радушно - и у нас, и в чужбина.

Признателността към успехите на Стефка Костадинова и нейната ангажираност към развитието на българския спорт, наистина раждат чувства на гордост, удовлетворение и възторг да се наречеш българи.

Да прославиш името на България, да се чуе от цял свят химна на нашата мила Родина, да се изкачиш невъднъж на почетната стълбичка наред с останалите световни сили, но да си преди тях – това е наистина уникално изживяване не само за самата С. Костадинова, но и за всички нас.

По повод изключителната спортна кариера на нашата любима спортистка, чийто световен рекорд в скока на височина за жени от 209см. и до ден - днешен остава ненадминат, журналистите Владимир Памуков, Тодор Шабански и Бончук Андонов създават специален албум със заглавие „Да прескочиш света“ – илюстрирано издание, посветено на 30-годишнината на историческото за спорта събитие. Илюстрираната със снимков материал книгата е със 209 страници, в които всичко е свързано със световния рекорд на Костадинова, поставен на 30 август 1987 г. на Олимпийския стадион в Рим.

подбра Серкан Хаджихмедов,
ОУ „Св. Паисий Хилендарски“, с. Езерче

Кой е той?

Български гимнастик, телевизионен водещ и спортен коментатор.

Йордан Йовчев

Роден е на 24 февруари 1973 г. в Пловдив. Възпитаник е на спортното училище в родния си град. Първите си стъпки в гимнастиката прави, когато е седемгодишен при треньора Живко Добрев. Първият му клуб е „Спартак“ -Пловдив. По-късно израства при Иван Славчев. В националния отбор негов треньор е Милко Танкушев.

След Олимпийските игри в Атланта 1996, Йовчев остава да живее и работи в Америка. Там съпругата му Боряна го дарява със син - Джордан. Въпреки многократните покани да се състезава за САЩ, Йовчев, който

е президент на Българската федерация по спортна гимнастика, остава в националния отбор на България и печели четири световни титли и четири олимпийски медала. Има и европейско злато на халки от шампионата в Патра през 2002 г. Освен това е многократен медалист от световни и европейски първенств.

Участва на шест поредни олимпиади от 1992 до 2012 г. Така той става първият гимнастик, участвал в шест олимпийски игри в историята на спорта. От декември 2008г. е председател на българската федерация по спортна гимнастика. През 2012г. именитият ни гимнастик е избран от БОК за знаменосец на България на Олимпийските игри в Лондон и се класира на седмо място във финала на халки.

В кариерата си има четири олимпийски медала – един сребърен и три бронзови. Два пъти е двоен световен шампион на земя и халки на първенствата в Гент и Анахайм през 2001 и 2003, и двоен световен вицешампион в Дебрецен през 2002 г.

На олимпийските игри в Атина Йовчев спечелва сребърен медал, като незаслужено златният му е отнет. Съдиите присъждат златното отличие на гръка Димостенис Тамбакос, въпреки че Йовчев се представя по-добре от представителя на домакините.

ПОСТИЖЕНИЯ:

- През 1991 на Европейското първенство за юноши до 18-годишна възраст, провело се в Атина, става вицешампион в многобоя.
- През 1996 на Европейското първенство в Копенхаген става вицешампион на халки и четвърти в многобоя.
- През 1996 на Олимпийските игри в Атланта остава четвърти на халки.
- През 1999 на Световното първенство в Тяньцзин става бронзов медалист в многобоя.

- През 2000 на Европейското първенство в Бремен остава четвърти на халки.
- През 2000 на Олимпийските игри в Сидни става двоен бронзов медалист на земя и халки.
- През 2001 на Световното първенство в Гент става двоен Световен шампион на земя и халки.
- През 2002 на Европейското първенство в Патра става Европейски шампион на халки, Европейски вицешампион на земя и Европейски вицешампион в многобоя.
- През 2002 на Световното първенство в Дебрецен става двоен Световен вицешампион на халки и земя.
- През 2003 на Световното първенство в Анахайм става двоен Световен шампион халки и земя.
- През 2004 на Олимпийските игри в Атина взема бронзовия медал на земя и сребърния на халки.
- През 2009 на Световното първенство в Лондон взема сребърен медал на халки.

НАГРАДИ:

- Най-добър спортист на Балканите в анкетата на БТА – 2003;
- Спортист №1 на България – 2001, 2003;

- Спортист №2 на България – 2004;
- В Топ-10 при определяне на най-добър спортист на България – 1999, 2000, 2002, 2007;
- Йордан Йовчев е победител в конкурса „Мъж на годината 2004“;

- „Кавалер на сабята“ на клуб „М“ – символ на мъжката доблест и чест;
- 2013 г. – удостоен е с орден „Стара планина“ I степен

Малко след олимпиадата в Лондон през 2012 година Йордан Йовчев заяви, че слага край на състезателната си кариера. Със специален бенефисен спектакъл „Пътят“ най-успелият български гимнастик сложи край на своята състезателна кариера. Събитието се проведе в зала „Арена Армеец“.

С участието си на XXX летни Олимпийски игри в Лондон, 39-годишният тогава Йовчев отбелязва и друг рекорд – остава в историята като единственият български спортист взел участие в шест олимпиади по време на спортната си кариера.

В ЗАКЛЮЧЕНИЕ:

Името на Йордан Йовчев остава изписано със златни букви в историята на спортната гимнастика като голям талант и шампион на една малка държава като България. Именитият и любим спортист на всички българи неведнъж е споделял, че нито една победа не идва даром. Тя е съпроводена с непрекъснат и осъзнат труд, постоянство и воля, много лишения и целеустременост, някава вътрешна потребност и подтик да покажеш на какво е способен човешкият дух, силата да надмогнеш болките, контузиите и травмите по нелекия път на личния избор - да се посветиш на професионалния спорт.

Пътят на нашия голям спортист до славата, окичена с ред постижения от европейски и световни първенства и олимпиади, донесли на страната ни известност и истинска радост от така жадуваните златни, сребърни и бронзови медали, е низ от преодоляване на препятствия, които го извеждат към стълбичката на най-успелите български спортисти. Зад всичко това стои една детска мечта, едно голямо вдъхновение да изразиш себе си като личност, която притежава ценности, завидни качества и талант, достойни за подражание и възхищение.

Легендарният Данчо Йовчев в едно телевизионно интервю съвсем искрено сподели, че по пътя на успеха преди всичко е нужно да повярваш в себе си, за да ти повярват и другите, както и това, че е нужна подкрепата и разбирането на най-близките ти хора, за да се почувстваш още по-сигурен във възможностите си, а именно - в онова, което умееш да правиш най-добре и обичаш най-много от всичко.

Хасан Ескиджиев,
ОУ „Св. Паисий Хилендарски“, с. Езерче

Животът не е само делници / Отстоявай себе си!

БЪДЕЩОТО „АЗ“

си сигурен, че си

Винаги трябва да умееш да гледаш на нещата от добрата им страна и да бъдеш себе си. Да не си хабиш нервите за някакви си малки неща, които днес ги има, а утре ги няма. Нищо не е безкрайно. Нито доброто, нито лошото. Всичко идва и си заминава. Само трябва да сме сигурни в себе си, да вървим с високо вдигната глава и да се научим да ставаме, когато паднем. Не винаги можем всичко сами. Близките ни са тези, които ни подкрепят в този труден и дълъг път. Хубаво е да знаем ценността им и да ги обичаме.

Белма Салиева, СУ „Св.Св. Кирил и Методий“, с. Самуил

което обичаме, това, за което мислим и да следваме своето призвание.

Нима бихме били щастливи, ако преследваме нещо, което не обичаме, което не ни доставя радост, което „не си струва“?!

Можем да кажем, че сме успели тогава, когато си спомним за дългото „пътешествие“ през живота и сме горди, че сме го направили, че сме зачели призиванието си, последвали сме мечтите си.

Дуйгу Айри, СУ „Св.Св. Кирил и Методий“, гр. Завет

За да успеем в живота...

Всеки един от нас иска да бъде успешен в нещо през живота си. Имайки предвид, че всеки човек има различни желания и интереси, би следвало всеки да се бори за тях по различен начин.

Избирайки какво да правим, ние очертаваме своя път към живота и посоката, по която ще тръгнем. През това „пътуване“ съдбата непременно ни подготвя изпитания, за да заслужим победата и да бъдем горди със себе си.

Най-често в трудни моменти осъзнаваме дали това, за което се борим си заслужава, дали усилията си струват. Всъщност, ние осъзнаваме колко сме силни тогава, когато сме претърпели повече загуби, но сме продължили, защото трудните времена изграждат силни хора.

За да успеем в живота, ние трябва да бъдем смели, да поемаме рискове, да правим трудни избори, но и да търпим последствията от тях. ...За да успеем в живота, ние трябва да правим това, което обичаме, това, за което мислим и да следваме своето призвание.

Имате ли мечти и за какво мечтаете?

Младите стоят повече пред компютрите отколкото да излизат и да се радват на слънцето, а камо ли – мечти! Затова затварям очи в момента и си мисля: „Един свят – младите ползват грамотно плодотворе на прогреса! Както всеки човек и аз имам право да мечтая. Една от мечтите ми е да стана полицай. Засега всичко върви по план. Все пак не искам да стоя на едно място!“

репортер: Джансу Шабан,
СУ „Св. св. Кирил и Методий“ – с. Самуил

МЕЧТИТЕ НА МОМИЧЕТАТА И МОМЧЕТАТА ОТ МАЛКИТЕ НАСЕЛЕНИ МЕСТА

За какво мечтаете?

Искам да уча медицина в Софийски университет и да помагам на болни деца.

За какво мечтаете?

Да завърша икономическия университет. Искам да живея, да работя и да се реализирам във Варна.

Какви мечти имам за бъдещето си?

Да стана лекар. Да се реализирам в професията си. Може да се върна в Самуил като натрупам опит и да продължа да практикувам там.

За какво мечтаете?

Да завърша психология в Пловдив. Когато натрупам опит да си отворя кабинет и да работя там. Предпочитам да живея в Пловдив. Мисля, че там ще мога да се реализирам най-добре.

Твоята мечта за бъдещето?

Да уча във Варна. След завръщането си искам да се върна в Самуил, защото тук има спокойствие и не бих променила нищо.

Ерай Бехчет,
СУ „Св. св. Кирил и Методий“, с. Самуил

Какво мечтаете да се промени в Самуил?

Да има места за спорт и забавления, места за отдих и велосипеди. Да се организират екскурзии до забележителности. Да се развиват театрални дейности и клубове по интереси.

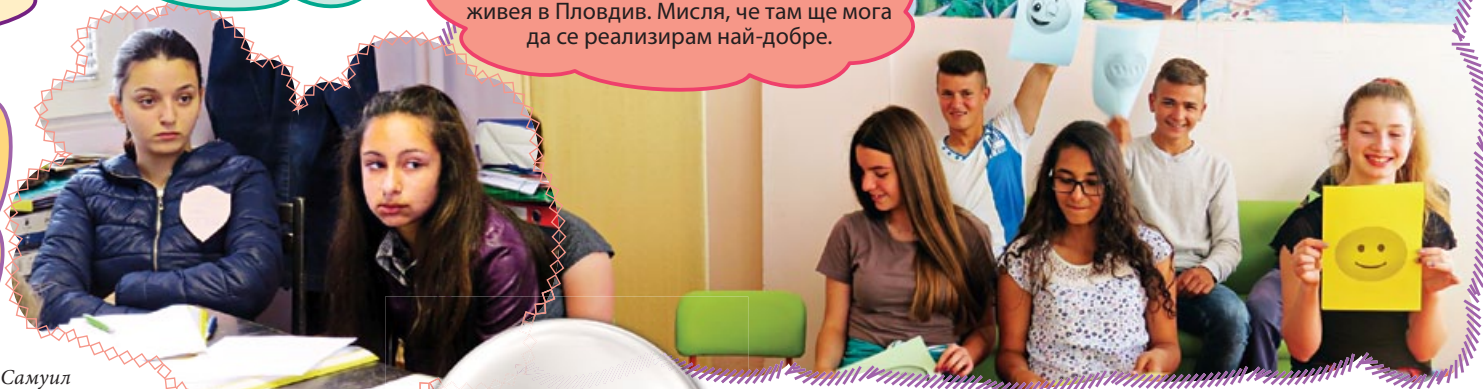
Какви мечти имам за бъдещето си?

Бъдещето е нещо, за което всеки човек мисли. То е това, което предстои да ни се случи и затова ние живо се интересуваме от него. Аз, а и всички ние, си представяме бъдещето такова, каквото искаме да бъде, нашият идеал за света, нашият идеал за хората. В бъдеще много неща могат да се случат, а може и да не се случат. Всичко е прекалено относително за да мислиш по въпроса. Но защо да мислиш, можем да си представяме ☺. Какво мечтая да се промени в Самуил? Самуил е страхотно село и не бих искал в него да се променя нещо. Може би единствено училището да се напълни с повече деца.

Какви мечти имам за бъдещето?

Какво искам да се промени в Самуил? Мечтая да се промени климата ☺. Самуил е най-високата точка в Лудогорското плато и затова е винаги по-студено. Но дори и така Самуил е едно страхотно, едно уникално място за живеене. Мечтая да се развива все повече и повече и един ден да си имаме кино, театър, медицински център и по-голяма спортна площадка.

Тугай Джелил, СУ „Св. св. Кирил и Методий“, с. Самуил

Проектът се изпълнява с финансовата подкрепа на Национална програма за младежта (2016-2020), Министерство на младежта и спорта

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Министерство на младежта и спорта

Вх. No41-00-134/10.11.2016 г.; НФМ-106-п1-Зона 1/2016, съгласно сключен Договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ от Министерство на младежта и спорта No 25-00-40/16.12.2016 г.

Експертите по проект
„Младежки-информационно консултантски център в гр. Разград“ може да намерите:

ГРАД РАЗГРАД
Ж.К. „ОСВОБОЖДЕНИЕ 34“, ОФИС 1

office@yf2001.org

http://www.yf2001.org

МЛАДЕЖКИ ИНФОРМАЦИОННО-КОНСУЛТАНСКИ ЦЕНТЪР-РАЗГРАД

0898 552 688

